

Sygn. akt I C 398/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Mariusz Kurzępa (del. do SO)

Protokolant: p.o. protokolanta Marlena Gajda

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2017 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. T.

przeciwko B. K.

o ochronę dóbr osobistych

I. oddala powództwo;

II. oddala wnioski stron o zasądzenie kosztów procesu;

III. nieuiszczone w sprawie koszty sądowe przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 398/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 lutego 2016 roku (data wpływu do tut. Sądu), skierowanym przeciwko B. K., T. T. wniósł o zakazanie pozwanej naruszania dóbr osobistych powoda w postaci prawa do utrzymania kontaktu z synem K. T. (1), urodzonym w dniu (...) w C., co najmniej w wymiarze i według sposobu wskazanego w orzeczeniu Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 5 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt III Nsm 254/14 oraz zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę związaną z naruszeniem dóbr osobistych powoda z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Dochodził również zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania według norm prawem przepisanych. Podstawę faktyczną żądań stanowiło trwające od dnia 22 maja 2014 roku do dnia wniesienia pozwu pozbawienie powoda kontaktu z małoletnim synem, co zdaniem powoda wynika wyłącznie z działania pozwanej jak również członków jej rodziny, M. Z. i J. O.. Podczas gdy powodowi zależało na kontakcie z synem. Zachowanie pozwanej, ograniczające kontakty osobiste powoda z synem, a także kontakty realizowane telefonicznie i przy wykorzystaniu elektronicznych form komunikacji, skutkowało całkowitym zerwaniem tych kontaktów. Skutkiem czego w okresie od dnia 22 maja 2014 roku powód doznał krzywdy, bólu i cierpienia emocjonalnych. Wskazał nadto, że ze względu na wiek w jakim znajduje się jego małoletni syn, brak kontaktów z którymkolwiek rodziców może spowodować nieodwracalne zmiany w zachowaniu dziecka wobec tego rodzica, który kontaktów jest pozbawiony. Jako podstawę prawną dochodzonych roszczeń powołał przepis art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. (k. 2-4 tom I)

W odpowiedzi na pozew B. K. nie uznała powództwa, wnosząc o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu stanowiska pozwana wskazała, że

strony procesu, rodzice małoletniego K. T. (1), nie mieszkają wspólnie od dłuższego czasu, oraz pozostają w sporze co do zasad i sposobu wykonywania władzy rodzicielskiej. Zdaniem pozwanej, powód łamiąc zasady ustalonych kontaktów z dzieckiem w uporczywy sposób od 2014 roku nęka ją niezapowiedzianymi najściami w godzinach innych, niż wyznaczone do kontaktów. Nieustanne wyzwiska kierowane pod adresem pozwanej i groźby celowego wszczynania kolejnych bezpodstawnych postępowań sądowych, również wskazują na możliwość realizacji znamion przestępstwa stalkingu. Nadto wskazała, że zachowania powoda, noszące znamiona psychicznego znęcania się nad nią, w sposób niekorzystny odbijają się również na rozwoju psychofizycznym małoletniego dziecka. Dodatkowo podniosła, że powód w istocie nie interesuje się wychowaniem syna. To pozwana w grudniu 2015 roku zgłosiła dziecko poradni psychologiczno-pedagogicznej, w marcu 2015 roku złożyła wniosek o wydanie synowi opinii o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju oraz dostarczała wymagane zaświadczenia lekarskie. W tym zakresie powód nie wykazał zainteresowania. (k. 47-51 tom I)

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód T. T. i pozwana B. K. pozostawali w związku, z którego pochodzi urodzony w dniu (...) K. T. (1). Rodzice małoletniego zamieszkiwali wspólnie, u rodziców powoda jak również na stacji. W grudniu 2013 roku pozwana po raz pierwszy wyprowadziła się ze wspólnie zamieszkiwanego domu, przeprowadziła się do matki. Powód przy asyście funkcjonariuszy Policji zabrał pozwaną wraz z małoletnim do Ośrodka Interwencji Kryzysowej w C.. Relacje między rodzicami systematycznie się pogarszały. Z tych przyczyn pozwana popadła w ostre zaburzenia psychiczne. Powód wszczął nawet przeciwko pozwanej sprawę o pozbawienie jej rodzicielskich. W dniu 22 maja 2014 roku po powrocie z pracy powód nie zastał pozwanej i dziecka w domu. Powód rozpoczął ich poszukiwania, bezskutecznie. Po pewnym czasie pozwana poinformowała powoda, że o wyprowadzce informowała Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie oraz Policję. (okoliczności bezsporne, dokumenty w aktach o sygn. III Nsm 422/11, odpis skrócony urodzenia-k. 8 tom I akt sprawy III Nsm 254/14; zeznania powoda T. T.-k. 45-45v. tom I oraz 324v. tom II; zeznania pozwanej B. K.-k. 336v.-337v. tom II; zeznania świadków K. T. (2)-protokół skrócony-k. 69 wraz z płytą CD-k. 71, D. T.-protokół skrócony-k. 69-69v. wraz z płytą CD-k. 71, A. T.-protokół skrócony-k. 69v. wraz z płytą CD-k. 71 oraz M. G.-protokół skrócony-k. 83v. wraz z płytą CD-k. 85 tom I)

Wnioskiem z dnia 26 maja 2014 roku powód wniósł do Sądu Rejonowego w Chełmie żądanie ustalenia miejsca zamieszkania małoletniego syna K. T. (1) przy ojcu oraz zabezpieczenia tego wniosku przez ustalenie miejsca zamieszkania małoletniego syna przy ojcu na czas toczącego się postępowania. (okoliczność bezsporna-wniosek-k. 2-3 tom I akt o sygn. III Nsm 254/14)

Wniosek o udzielenie zabezpieczenia został oddalony. (okoliczność bezsporna-postanowienie z dnia 9 czerwca 2014 roku-k. 15 tom I akt sprawy o sygn. III Nsm 254/14)

Postanowieniem z dnia 5 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Chełmie częściowo uwzględnił wniosek powoda z dnia 13 października 2014 roku, złożony w sprawie o ustalenie miejsca pobytu małoletniego, udzielając zabezpieczenia w ten sposób, iż ustalił kontakty T. T. z małoletnim synem K. T. (1) w każdą I i III sobotę miesiąca od godziny 10.00 do godziny 16.00 oraz w każdą II i IV niedzielę miesiąca od godziny 10.00 do godziny 16.00 poza miejscem zamieszkania małoletniego, przy czym T. T. każdorazowo będzie odbierał małoletnie dziecko z miejsca zamieszkania i odwoził je do miejsca zamieszkania powódki B. K. w wymienionych godzinach, zaś powódka B. K. obowiązana jest w tych dniach i godzinach przygotować dziecko do kontaktu z powodem, wydać mu dziecko i w żaden sposób nie utrudniać realizacji kontaktu. W pozostałym zakresie wniosek został oddalony. (okoliczność bezsporna-k. 144 tom I akt sprawy o sygn. III Nsm 254/14)

Na posiedzeniu w dniu 11 maja 2016 roku zawarta została ugoda w zakresie ustalenia kontaktów powoda z małoletnim synem. Powód miał prawo do dodatkowych kontaktów z synem oprócz tych ustalonych wcześniej postanowieniem z dnia 5 marca 2015 roku, w każdą środę od godziny 15.30 do godziny 19.30 poza miejscem zamieszkania pozwanej w przypadku I zmiany pracowniczej powoda albo w godzinach od 12.00 do 16.00 poza miejscem zamieszkania pozwanej

w przypadku III i IV zmiany pracowniczej oraz w pierwszym tygodniu sierpnia 2016 roku od dnia 1 do dnia 7 oraz w czwartym tygodniu sierpnia, tj. od 22 do 28, przy czym powód był zobowiązany informować pozwaną o zmianie pracowniczej co najmniej na 2 dni przed planowanym kontaktem. W ustalonych dniach w sierpniu małoletni będzie nocować u pozwanej, zaś powód będzie odbierał dziecko o godzinie 8.00 rano i odwoził o godzinie 20.00. (okoliczność bezsporna-k. tom III akt sprawy o sygn. III Nsm 254/14)

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy w Chełmie, w rozpoznaniu wniosku powoda, zmienił postanowienie z dnia 5 marca 2015 roku i udzielił zabezpieczenia w ten sposób, że ustalił kontakty powoda z małoletnim synem w ten sposób, iż kontakty te będą odbywać się przy I zmianie pracowniczej powoda od godziny 16.00 w piątek do godziny 12.00 w niedzielę, przy II zmianie pracowniczej powoda w niedzielę do godziny 8.00 do godziny 19.00, przy III zmianie pracowniczej powoda od godziny 9.00 w czwartek do godziny 12.00 w sobotę, przy IV zmianie pracowniczej powoda od godziny 10.00 w sobotę do godziny 18.00 w poniedziałek, w okresie ferii zimowych każdego roku w pierwszym tygodniu tych ferii od godziny 8.00 w poniedziałek do godziny 12.00 w niedzielę, w okresie Świąt Bożego Narodzenia w pierwszy dzień świąt od godziny 9.00 do godziny 18.00, w okresie Świąt Wielkanocnych w drugi dzień tych świąt od godziny 9.00 do godziny 18.00, w okresie wakacji letnich od dnia 1 lipca od godziny 9.00 do dnia 15 lipca do godziny 18.00 poza miejscem zamieszkania małoletniego, przy czym powód każdorazowo będzie odbierał małoletniego syna z miejsca zamieszkania i odwoził go do miejsca zamieszkania pozwanej w wymienionych godzinach, zaś pozwana obowiązana jest w tych dniach i godzinach przygotowywać dziecko do kontaktu z powodem, wydać mu dziecko i w żaden sposób nie utrudniać realizacji kontaktów, nadto powód poinformuje pozwaną o obowiązującej go zmianie pracowniczej co najmniej na tydzień przed planowanym kontaktem. W pozostałym zakresie wniosek został oddalony. (okoliczność bezsporna-k. 653-653v. tom IV akt sprawy o sygn. III Nsm 254/14)

Postanowieniem z dnia 7 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Chełmie zmienił postanowienie z dnia 26 stycznia 2017 roku w ten sposób, że powód będzie miał prawo do kontaktów z małoletnim synem w każdy weekend poczynając od piątku od godziny 9.00 do niedzieli do godziny 20.00 oraz dodatkowo w każdy trzeci tydzień od piątku do godziny 9.00 do kolejnej niedzieli do godziny 20.00. Nadto w okresie ferii zimowych każdego roku w pierwszym tygodniu tych ferii od godziny 8.00 w poniedziałek do godziny 12.00 w niedzielę, w okresie Świąt Bożego Narodzenia w pierwszy dzień tych świąt od godziny 9.00 do godziny 18.00, w okresie wakacji letnich od dnia 1 lipca od godziny 9.00 do dnia 15 lipca do godziny 18.00 poza miejscem zamieszkania małoletniego, przy czym powód każdorazowo będzie odbierał małoletnie dziecko z miejsca zamieszkania i odwoził je do miejsca zamieszkania pozwanej w wymienionych godzinach, zaś pozwana obowiązana jest w tych dniach i godzinach przygotowywać dziecko do kontaktu z powodem, wydawać mu dziecko i w żaden sposób nie utrudniać realizacji kontaktów. (okoliczność bezsporna-k. 750-750v. tom IV akt sprawy o sygn. III Nsm 254/14)

W okresie od dnia 22 maja 2014 roku do połowy kwietnia 2016 roku oraz od dnia 29 stycznia 2017 roku do lutego 2017 roku powód był pozbawiony jakichkolwiek kontaktów z małoletnim synem. Natomiast od połowy kwietnia 2016 roku do dnia 28 stycznia 2017 roku oraz od lutego 2017 roku do chwili obecnej realizował i realizuje kontakty z dzieckiem na warunkach określonych przez Sąd Rejonowy w postanowieniach o udzieleniu zabezpieczenia, obowiązujących w danym okresie. (zeznania powoda T. T.-k. 45-45v. tom I oraz 324v. tom II)

W dniu 25 września 2014 roku w związku z realizacją kontaktów z synem, wobec niewykonania obowiązków w tym zakresie przez pozwaną, powód próbował siłą wyrwać dziecko matce, co wywołało płacz syna. (notatka urzędowa funkcjonariusza Policji-k. 206 tom II akt sprawy o sygn. III Nsm 478/15)

W związku z niestosowaniem się przez pozwaną do obowiązków wynikających z rozstrzygnięć Sądu Rejonowego w Chełmie w przedmiocie zabezpieczenia, powód w dniu 19 sierpnia 2015 roku zwrócił się do wskazanego Sądu o zagrożenie pozwanej nakazaniem zapłaty na swoją rzecz kwoty 300 zł za każde powstrzymanie się przez pozwaną przed wydaniem małoletniego syna powodowi w celu odbycia kontaktów. Postanowieniem z dnia 1 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Chełmie zagroził pozwanej nakazaniem zapłaty na rzecz powoda kwoty po 300 zł za każde naruszenie realizowania przez powoda kontaktów z małoletnim synem, wynikające z postanowienia z dnia 5 marca 2015 roku. Następnie w dniu 7 marca 2016 roku powód złożył wniosek o nakazanie pozwanej zapłaty na swoją rzecz

kwoty 7.500 zł z powodu nierealizowania przez nią obowiązków dotyczących kontaktów powoda z synem. W toku rozpoznania wniosku rozszerzył żądanie wniosku do kwoty 9.000 zł. Postanowieniem z dnia 24 maja 2016 roku Sąd nakazał pozwanej zapłatę na rzecz powoda kwoty 3.000 zł po uprawomocnieniu się orzeczenia wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę w przypadku uchybienia terminu płatności. Kolejne wnioski, domagając się nakazania zapłaty kwoty 6.300 zł a następnie 6.900 zł, powód wniósł w dniu 13 lipca 2016 roku oraz w dniu 6 marca 2017 roku. Ostatecznie powód cofną wskazane wnioski bez zrzeczenia się roszczenia, a Sąd Rejonowy umorzył postępowanie. (okoliczności bezsporne-wnioski-k. 2, 44, 78, postanowienia-k. 11, 83, 97, 154, 161 protokół rozprawy-k. 160v. tom I akt sprawy o sygn. III Nsm 478/15)

W związku z pozbawieniem powoda kontaktów z małoletnim synem, odczuwał strach, niepokój, miał problemy ze snem. Obecnie ma bardzo dobre relacje z synem. (zeznania powoda T. T.-k. 45-45v. tom I oraz 324v. tom II; zeznania świadków K. T. (2)-protokół skrócony-k. 69 wraz z płytą CD-k. 71, D. T.-protokół skrócony-k. 69-69v. wraz z płytą CD-k. 71, A. T.-protokół skrócony-k. 69v. wraz z płytą CD-k. 71 oraz M. G.-protokół skrócony-k. 83v. wraz z płytą CD-k. 85 tom I)

Pozwana i powód około kwietnia 2014 roku podjęli indywidualne terapie psychologiczne, z powodu problemów emocjonalnych występujących u nich na tle wzajemnych, negatywnych relacji, wynikających z istniejącego konfliktu dotyczącego osoby wspólnego syna. W odniesieniu do pozwanej terapia jest kontynuowana. Prowadząca ich terapię psycholog E. J. przekonała pozwaną do umożliwienia realizacji kontaktów ojca z synem. Przyczynę ograniczania powodowi kontaktów z synem stanowiła uzasadniona obawa pozwanej o to, że wydając dziecko utraci je, z uwagi na to, iż powód nie będzie chciał przywieść go z powrotem. Źródłem obawy był utrzymujący się między rodzicami duży konflikt, który był między nimi eskalowany z uwagi na bardzo negatywne nastawienie powoda do pozwanej. Zachowania powoda w ramach realizacji kontaktów z synem pozwana traktowała jako ataki na jej osobę, nie zaś jako gesty pojednania. Jej zachowanie wynikało z lęków, których źródło stanowi z relacja z powodem. Niemniej w trakcie terapii wyrażała wolę poprawy kontaktów z powodem. Powód natomiast w trakcie terapii wykazywał postawę z której wynika, że traktuje on swoją aktywność w zakresie realizacji kontaktów synem w wymiarze rywalizacji z pozwaną. (zeznania świadka E. J.-protokół skrócony-k. 83v. wraz z płytą CD-k. 85 tom I)

Aktualnie powód w ramach sprawy o podwyższenie alimentów o kwotę 200 zł w związku ze zwiększeniem kosztów utrzymania małoletniego wobec jego przeprowadzki wraz z pozwaną do W., wniósł powództwo wzajemne. Żąda zasądzenia kwoty 2.600 zł, stanowiącej koszt utrzymania syna w tygodniu w którym przebywa u ojca. (zeznania pozwanej B. K.-k. 337-337v. tom II)

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił w oparciu o fakty przyznane przez strony (nie wymagające dowodu) oraz przedstawione wyżej dowody co do, których Sąd nie miał wątpliwości, że są wiarygodne i obiektywne. Na wiarę zasługują przede wszystkim dowody z dokumentów, które nie budzą wątpliwości co do ich prawdziwości. Pochodzą one od uprawnionych organów, wydane zostały w granicach ich kompetencji oraz zostały sporządzone w prawem przewidzianej formie. Wiarygodności i prawdziwości tych dowodów nie kwestionowała żadna ze stron.

Ustalenia zostały nadto oparte na zeznaniach powoda i pozwanej oraz świadków, którym Sąd dał wiarę w zakresie poczynionych ustaleń. W pozostałym zakresie pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na zakres okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Sąd pominął nadto dowody w postaci wydruków z wiadomości sms, z uwagi na to, iż okoliczność na które zostały przedstawione zostały przyznane przez pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Powództwo T. T. nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu.

Roszczenia zgłoszone w pozwie zostało oparte na art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. Z przepisu art. 24 § 1 k.c. wynika, iż nie każde naruszenie dobra osobistego umożliwia wystąpienie z roszczeniami ochronnymi. Jest to możliwe dopiero wtedy, gdy działanie naruszającego będzie bezprawne, tj. sprzeczne z prawem lub godzące w zasady współżycia społecznego. Ciężar wykazania, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego, zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa na powodach.

Pozwany zaś, w celu uwolnienia się od odpowiedzialności, może wówczas wykazać, iż jego działanie naruszające dobro osobiste powoda nie ma charakteru bezprawnego. O bezprawności decyduje wyłącznie kryterium obiektywne. Zagrożenie naruszenia lub naruszenie dobra osobistego zostanie uznane za bezprawne, jeżeli jest ono sprzeczne z szeroko rozumianym porządkiem prawnym, a więc z normami prawnymi lub regułami postępowania wynikającymi z zasad współżycia społecznego. Z art. 24 k.c. wynika domniemanie bezprawności, co w sposób korzystny dla pokrzywdzonego wpływa na rozłożenie ciężaru dowodu oraz ryzyka niewyjaśnienia okoliczności stanu faktycznego, od których bezprawność zależy. Z domniemania bezprawności pokrzywdzony korzysta więc zawsze wtedy, gdyby bez tego domniemania ochrona nie byłaby mu przyznana.

W sprawie konieczne było ustalenie, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda i czy działanie pozwanej było bezprawne. Na powodzie żądającym zapłaty zadośćuczynienia spoczywał przy tym ciężar udowodnienia, że poniósł on szkodę o charakterze niemajątkowym - krzywdę oraz wykazanie jej rozmiaru, związku przyczynowego pomiędzy ową krzywdą a zdarzeniem szkodowym (w postaci naruszenia przez pozwaną jego dóbr osobistych), natomiast na pozwanej ciążył dowód braku bezprawności działań powodujących naruszenie dóbr osobistych powoda.

W sprawie bezspornym jest, że pozwana uniemożliwiała w okresach wskazanych w pozwie kontakty powoda z małoletnim synem. Tym samym naruszała obciążającą ją obowiązki, wynikające z postanowień Sądu Rejonowego w Chełmie, wydanych w przedmiocie ustalenia uprawnień powoda i obowiązków pozwanej w tym zakresie.

Katalog dóbr osobistych, do którego odwołuje się art. 23 k.c., ma charakter otwarty. Przepis ten wymienia dobra osobiste człowieka pozostające pod ochroną prawa cywilnego w sposób przykładowy, uwzględniając te dobra, które w praktyce mogą być najczęściej przedmiotem naruszeń. Nie budzi jednak wątpliwości, że przedmiot ochrony oparty na podstawie art. 23 i 24 k.c. jest znacznie szerszy. Należy uznać, że ochronie podlegają wszelkie dobra osobiste, rozumiane jako wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym uznaje się za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych niewymienionych wprost w art. 23 k.c. należy np. pamięć o osobie zmarłej, prawo do intymności i prywatności życia, prawo do planowania rodziny lub płéć człowieka.

Nie ulega wątpliwości, że rodzina, jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych, w szczególności więzi między ojcem a synem. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Artykuł 71 Konstytucji stanowi, że Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej ma obowiązek uwzględniania dobra rodziny. Dobro rodziny wymienia także art. 23 k.r.o., zaliczając obowiązek współdziałania dla dobra rodziny do podstawowych obowiązków małżonków. Więź rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając małżonkom m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. (por. uzasadnienie Sądu Najwyższego w sprawie sygn. IV CSK 307/09)

Niewątpliwie więc doszło do naruszenia dobra osobistego powoda w sposób wskazany przez niego i brak jest podstaw by uznać, że zachowanie pozwanej polegające na pozbawieniu i utrudnianiu kontaktów powoda z synem nie było zachowaniem bezprawnym.

W ocenie Sądu jest jednak obecnie (według chwili orzekania przez Sąd) podstaw do uwzględnienia żądania powoda zakazania pozwanej naruszania dóbr osobistych powoda w postaci prawa do utrzymania kontaktu z synem K. T. (1) z uwagi na zmianę stanu faktycznego zaistniałego w toku procesu. Powyższe żądanie pozwu, mając na uwadze jego treść, podlegało oddaleniu z uwagi na brak jego aktualności. Z poczynionych ustaleń wynika bowiem bezspornie, że od lutego 2017 roku pozwana nie uniemożliwia realizacji prawa powoda do kontaktów z małoletnim synem według zasad określonych postanowieniami Sądu Rejonowego w Chełmie i brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że takie

zachowanie będzie realizowała w przyszłości. Do tych zasad powód odwoływał się przy określaniu żądania pozwu w tym zakresie. W tym stanie rzeczy tak określone żądanie stało się bezprzedmiotowe, i jako takie podlegało oddaleniu.

Oddaleniu podlegało również żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W ramach zgłoszonego żądania powód nie sprostował wymogowi wykazania poniesienia istotnej krzywdy pozostającej w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodowym. Z poczynionych ustaleń nie da się wyprowadzić wniosku o zaistnieniu po stronie powoda istotnego uszczerbku na jego osobie, pozostającego w adekwatnym związku z pozbawieniem go kontaktów z małoletnim synem. Co oczywiste i co należy podkreślić – nawet czasowe, zerwanie więzi powoda ojca z małoletnim dzieckiem, niewątpliwie stanowiło źródło dyskomfortu psychicznego powoda. Niemniej powód nie wykazał, aby ustalona sytuacja spowodowała jakieś dające się uchwycić zmiany mogące stanowić uszczerbek na jego osobie, uzasadniający zasądzenie na jego rzecz od pozwanej zadośćuczynienia. Emocje, które towarzyszyły powodowi w okresach braku kontaktów z dzieckiem oraz stopień ich natężenia, według ustaleń poczynionych na podstawie dowodów zaprezentowanych przez powoda, nie uzasadniają zdaniem Sądu zgłoszonego żądania. Co też istotne, aktualnie powód – współpracując w tym zakresie z pozwaną - cieszy się realizacją prawa do kontaktów z synem, a ich relacje są bardzo dobre. Zgodnie z art. 448 k.c. – Sąd może ale nie musi przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W ocenie Sądu w ustalonym stanie faktycznym – Sąd mógł odstąpić od możliwości zasądzenia na rzecz powoda fakultatywnego świadczenia jakim jest zadośćuczynienie, gdyż przeciwnie rozstrzygnięcie byłoby niesłuszne.

Zgłoszenie żądania zapłaty zadośćuczynienia przez powoda można bowiem też i należy uznać za nadużycie prawa przez powoda, nie zasługującego na ochronę – w rozumieniu art. 5 k.c.. Wskazaną ocenę uzasadnia z jednej strony główna motywacja zachowania pozwanej, polegającego na utrudnianiu realizacji kontaktów ojca z dzieckiem, wynikająca z jej uzasadnionej okolicznościami obawy, iż powód dąży do pozbawienia jej kontaktów z synem (a nawet władzy rodzicielskiej) i zabierając syna w ramach kontaktów już go nie przywiezie. Podstawę obawy stanowiły bardzo złe relacje rodziców dziecka, do czego zdaniem Sądu co najmniej przyczynił się sam pozwany, a także duża inicjatywa powoda we wszczynaniu przeciwko pozwanej kolejnych postępowań sądowych, w tym postępowania o pozbawienie pozwanej praw rodzicielskich (o sygn. akt III Nsm 422/11), które poprzedziło opuszczenie pozwanej wraz z dzieckiem powoda. Nie uszła również uwadze Sądu motywacja powoda w dochodzeniu zgłoszonego roszczenia, w postaci rywalizacji z pozwaną. Nie zasługuje ona, mając na uwadze dobro małoletniego dziecka, na aprobatę. Rodzice mający na względzie dobro dziecka, winni wykluczyć, a przynajmniej w znacznym stopniu ograniczyć, eskalację negatywnych zachowań względem siebie. Nadto Sąd stoi na stanowisku, że działanie powoda, dochodzącego od matki jego dziecka, wychowującego to dziecko i opiekującego się nim, z którym ma dobry kontakt, bardzo znacznej kwoty w realiach możliwości finansowych matki dziecka, nie zasługuje na aprobatę. Zdaniem Sądu takie zachowanie powoda jest szkodliwe wobec pozwanej i nie stanowi to wyrazu uczuć jakimi winien wykazywać się ojciec względem dziecka, na którego dobrze mu zależy.

Z tych dwóch niezależnych od siebie, ale też i uzupełniających się względów powództwo podlegało oddaleniu. (punkt I wyroku)

Mając na uwadze wynik procesu, w którym powód nie utrzymał się ze zgłoszonymi żądaniami, zasadne było oddalenie jego wniosku o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu (a contrario art. 98 k.p.c.). Natomiast pozwana jako wygrywająca proces, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik sporu, zasadnie żądała zwrotu kosztów procesu. Jednakże nie wykazała aby takie koszty zostały przez nią poniesione. Z tego względu również jej wniosek w tym zakresie podlegał oddaleniu. (punkt II wyroku)

Orzekając o kosztach sądowych Sąd miał na względzie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 623 ze zm.) uzasadniający przejęcie nieuiszczone koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa. Składała się na nie kwota 30 zł z tytułu wydatku skredytowanego tymczasowo przez Skarb Państwa z tytułu należności świadka. (punkt III wyroku)